

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana - broj trideset i dva

Jeff Pippenger

2026-01-20

Broj trideset i dva

Bio je to spor put do Knjige proroka Joela, s Petrom kao našim svjedokom. Petar je jedan od najzadivljujućih simbola unutar Božje proročke Riječi, no zar to nisu svi? Petar je u Cezareji Filipovoj, a također je i na Pedesetnicu u gornjoj sobi o trećem satu, a zatim u Hramu o devetom satu istoga dana. Isus je bio razapet o trećem satu i umro je o devetom satu. Petar je pozvan u Cezareju o devetom satu, ali Cezareja u koju je pozvan u izvještaju o Korneliju nije Cezareja Filipova u podnožju gore Hermona, nego je to bila Cezareja na moru, zvana Cezareja Maritima.

Cezareja Maritima obalni je grad na Sredozemnom moru, oko 30–35 milja sjeverno od suvremenoga Tel Aviva (sagrađio ga je Herod Veliki kao veličanstven rimski lučki grad). Često se pojavljuje u knjizi Djela apostolskih (spominje se 15 puta) i ona je ona na koju većina ljudi u Novome zavjetu misli kada je jednostavno nazivaju „Cezareja”. Ondje je živio Filip Evanđelist sa svoje četiri kćeri koje su prorokovale (Dj 8,40; 21,8). Pavao je ondje bio utamničen dvije godine, stao pred upravitelje Feliksa i Festa te pred kralja Agripu (Dj 23–26). Još je značajnije, možda, to što je Petar ovdje propovijedao rimskomu satniku Korneliju — prvo veliko obraćenje poganina na kršćanstvo (Dj 10) godine 34. po Kr., kada je završio tjedan u kojemu je Krist mnogima potvrdio savez.

I on će s mnogima utvrditi Savez za jedan tjedan; a usred tjedna učinit će da prestane žrtva i prinos, i zbog raširenosti gnusoba opustošit će ga, sve do svršetka; i ono što je određeno izliti će se na opustošenoga. Daniel 9:27.

Cezareja Maritima služila je kao rimski upravni glavni grad Judeje i veliko pogansko središte. Cezareja Filipova drugi je grad, smješten daleko na sjeveru, blizu podnožja gore Hermona (oko 25–30 milja sjeverno od Galilejskoga mora), na području današnje Golanske visoravni (današnji Banias). Spominje se samo u Evanđeljima (Matej 16,13 i Marko 8,27), kada je Isus odveo svoje učenike u Cezareju Filipovu. To je znamenito mjesto gdje je Petar ispovjedio da je Isus „Mesija, Sin Boga živoga“ i gdje je Isus izjavio: „Na toj stijeni sagrađit ću Crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati“ (Matej 16,13–20). Bilo je to pogansko područje s hramovima posvećenima grčkim bogovima, osobito kozjem bogu Panu, čija se Panova špilja nazivala „vratima pakla“, što Isusovu izjavu izrečenu ondje čini osobito upečatljivom.

Ta su dva grada potpuno odvojena zemljopisno i povijesno — jedan je užurbana rimska morska luka na jugozapadu, a drugi sjeverno helenističko/pogansko mjesto blizu izvorišta rijeke Jordan. Obalni grad dominira Knjigom Djela apostolskih, dok je sjeverni u središtu presudnoga trenutka u Evanđeljima. Cezareja na moru simbol je Rima — Zvijeri, a Cezareja na kopnu simbol je Zmaja. Sestra White prepoznaje razdoblje od križa do Pedesetnice, „pedesetničko razdoblje“, koje je

započelo na križu, a završilo na Pedesetnicu.

„S gorljivom čežnjom iščekujem vrijeme kada će se događaji dana Pedesetnice ponoviti s još većom silom nego tom prilikom. Ivan kaže: ‘I vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, koji imaše veliku vlast; i zemlja se rasvijetli od slave njegove.’ Tada će, kao u vrijeme Pedesetnice, ljudi čuti istinu kako im se govori, svaki čovjek na svojem vlastitom jeziku.”

“Bog može udahnuti novi život svakoj duši koja Mu iskreno želi služiti, i može usne dotaći živim ugljenom s oltara te učiniti da postanu rječite u Njegovoj hvali. Tisuće će glasova biti prožete silom da objavljuju čudesne istine Božje Riječi. Mucavi će se jezik razvezati, a plašljivi će biti osnaženi da hrabro svjedoče za istinu. Neka Gospodin pomogne svome narodu da očisti hram duše od svake nečistoće i da održi tako prisnu vezu s Njime da mogu biti dionici kasne kiše kada se bude izlila.” Review and Herald, 20. srpnja 1886.

Tehnički gledano, pedesetničko bi razdoblje započelo blagdanom prvina, koji se podudara s Kristovim uskrsnućem; ali bez smrti na križu ne bi bilo krvi koju bi uskrslu Spasitelj ponio sa sobom kada je uskrsnuo. Bez Njegove smrti, On, kao Kruh života, ne bi počinuo na dan blagdana beskvasnih kruhova, a Kruh života trebao je počinuti prije nego što će ustati na blagdan prvina, započinjući tako pedesetodnevno razdoblje koje je vodilo do dana i blagdana Pedesetnice.

Kad je Krist došao potvrditi Savez za jedan tjedan, tjedan je započeo na njegovu krštenju, a zatim je „usred tjedna“, tri i pol godine poslije, bio raspet, počinuo u grobu na blagdan Beskvasnih kruhova, uskrsnuo u nedjelju kao blagdan prvina ječmene žetve, započinjući tako pedesetodnevno pentekostalno razdoblje koje je dosežalo do blagdana prvina pšenice. Od križa do kraja tjedna, tri i pol godine poslije, to je sedmogodišnje razdoblje došlo svojemu završetku s Kornelijem iz Cezareje Maritime, koji je postao prvi obraćenik iz pogana — kršćanskoj Crkvi na kraju tjedna 34. godine po Kr.

Tjedan u kojem je Krist došao potvrditi Savez proročki traje 2.520 dana, a križ je „usred tjedna“, pa je to bilo 1.260 dana nakon krštenja i 1.260 dana prije nego što se Kornelije obratio. Na križu je Krist bio razapet o trećem satu, a umro je o devetom satu. To je bio početak pentekostnog razdoblja, a na njegovu kraju (jer Isus uvijek kraj prikazuje početkom), na dan Pedesetnice, Petar drži svoju prvu propovijed iz knjige Joelove o trećem satu u gornjoj sobi, gdje se Krist sastao s učenicima na dan svojega uskrsnuća. Petar zatim drži svoju drugu propovijed o Joelu u hramu o devetom satu. Jasno je da treći i deveti sat predstavljaju simbol alfe i omega početka i završetka pentekostnog razdoblja.

Redak po redak, kada uskladimo treći i deveti sat ova dva događaja, nalazimo šest sati kao proročko razdoblje koje u oba slučaja pruža svjedočanstvo o podjeli. Krist prelazi iz života u smrt pa opet u život. On odlazi sa zemlje na nebo i vraća se natrag na zemlju. Petar je izvan, a zatim unutar hrama. Naravno, postoje i druga usporedna usklađenja od trećega do devetoga sata, ali najprije trebamo razmotriti Petra, Kornelija i Cezareju na moru.

Kao i u proročkim razdobljima koja su predstavljena sa šest sati, kada je anđeo bio poslan Korneliju da ga uputi neka pošalje po Petra, bijaše deveti sat.

U Cezareji bijaše neki čovjek imenom Kornelije, satnik čete zvane Italska četa, pobožan čovjek i onaj koji se bojao Boga sa svim svojim domom; davao je mnogo milostinje narodu i svagda se molio Bogu. On jasno vidje u viđenju, oko devetoga sata dana, anđela Božjega kako ulazi k njemu i govori mu: Kornelije. A on, uprijevi pogled u njega, preplaši se te reče: Što je, Gospodine? A on mu reče: Tvoje molitve i tvoje milostinje uzašle su kao spomen pred Boga. I sada pošalji ljude u Jopu i dozovi nekoga Šimuna, koji se preziva Petar. Djela 10:1–5.

Dolazak anđela simbol je poruke i putokaza, a anđeo potvrđuje da je to putokaz kada kaže: „Molitve tvoje i milostinje tvoje uzašle su za spomen pred Boga.” Putokaz završetka tjedna jest to što Kornelije šalje po Petra u deveti sat nakon što je postio četiri dana, i to se naziva „spomen”, što je putokaz. Kao „satnik”, Kornelije je bio zapovjednik nad stotinu ljudi.

Kad je Petar u Cezareji Filipovoj u Mateju šesnaest, nema nikakve reference na bilo koji čas. Cezareja Filipova ime je grada u vrijeme kada je Isus ondje doveo učenike. U povijesti iz Daniela jedanaest, redci trinaest do petnaest, redci koji su se ispunili u bitci kod Panija i koji predodražuju rat koji vodi do zakona o nedjelji u Sjedinjenim Državama, Cezareja Filipova zvala se Panij. Petar je u redcima trinaest do petnaest kada je u Cezareji Filipovoj, koja je Panij.

Prepoznavanje da je bitka kod Panija bila ispunjenje stihova trinaest do petnaest u jedanaestom poglavlju Daniela, te da ti stihovi i povijest bitke kod Panija prepoznaju rat koji vodi do zakona o nedjelji u Sjedinjenim Državama, upravo je način na koji je osmišljena metodologija redak na redak. Primjena te metodologije zahtijeva da Cezareja Filipova i Panij budu usklađeni, jer je osnovno pravilo proročanstva koje se odnosi na ovu istinu to da su „svaki od drevnih proroka govorili više za naše dane nego za dane u kojima su živjeli”. Pavao dodaje da su duhovi proroka podložni prorocima, tako da oni ne samo što svi ukazuju na posljednje dane, nego se svi i slažu.

Iz toga razloga, ako i kada je Panium u Božjoj proročkoj Riječi prepoznat kao Panium, a potom kao Cezareja Filipova, oboje se mora primijeniti u posljednjim danima i moraju se podudarati, jer su isti grad.

U skladu s ovom logikom, premda nešto drukčije, stoje Cezareja Filipova i Cezareja Primorska. Petar je s Kristom pošao u Cezareju Filipovu, ali ga je Duh Sveti poslao u Cezareju Primorsku. Ipak, u objema Cezarejama upravo je Petar glavni saveznički lik. Ono što je divno u ovom slijedu jest to da je u deveti sat Kornelija pohodio anđeo i uputio ga da pošalje po Petra. Petar u Cezareji proročki je simbol, ali te su dvije Cezareje jasno različite. Jedna je Cezareja uz more, a druga Cezareja na zemlji. Cezareja uz more povezana je s poganima, a Kornelije je bio prvi obraćenik iz pogana upravo na kraju savezničkog tjedna 34. godine po Kr. Cezareja uz more jest deveti sat i podudara se s Petrom u hramu na Pedesetnicu te sa smrću Kristovom u deveti sat.

Cezareja uz kopno, to jest Cezareja Filipova, treći je čas. Nema drugih mogućnosti izbora. Cezareja Filipova na početku, treći čas, i Cezareja Primorska na kraju, deveti čas. Filipova je alfa razdoblja od šest časova, a Primorska je omega. Omega u deveti čas bila je Kristova smrt usred savezničkoga tjedna, a Petar u hramu na Pedesetnicu također je bio deveti čas. Kornelijevo pozivanje Petra usklađuje se s Kristovom smrću, koja predodražuje zakon o nedjelji, a također i s Petrom u hramu na Pedesetnicu, što ponovno predodražuje zakon o nedjelji. Kornelije, kao prvi

obraćenik iz pogana, predstavlja prvoga radnika jedanaestoga časa u vrijeme zakona o nedjelji.

Treći sat kada je Krist bio razapet i treći sat kada je Petar bio u gornjoj sobi moraju, i mogu jedino, predstavljati Cezareju Filipovu. Gornja soba u kojoj je Petar bio na dan Pedesetnice bila je upravo ona ista gornja soba u kojoj se Krist ukazao nakon svojega uskrsnuća, uzašašća i silaska. Krist je došao u gornju sobu, a zatim je pedeset dana poslije, na dan Pedesetnice, Petar iznio poruku knjige proroka Joela u toj istoj gornjoj sobi.

Cezareja Filipova jest treći sat koji je usklađen s raspećem i gornjom sobom na Pedesetnicu. Raspeće je simbol raspršenja, a gornja soba simbol jedinstva. To određuje Cezareju Filipovu kao točku neposredno prije nedjeljnog zakona, gdje se jedan razred raspršuje, a drugi sabire. Kada se povijest bitke kod Panijske rijeke počne ponovno ponavljati, lude i mudre djevice bit će zauvijek razdvojene, i bit će razdvojene oko križa, koji predstavlja približavanje nedjeljnog zakona. Upravo je u Cezareji Filipovoj Krist počeo poučavati o približavanju nedjeljnog zakona. Kada je to učinio, Petar se usprotivio poruci; stoga u devet redaka Petar predstavlja one koji su zapečaćeni i one koji su porukom križa, koja je nedjeljni zakon, raspršeni.

Reče im: A vi, što vi kažete, tko sam ja?

A Šimun Petar odgovori i reče: Ti si Krist, Sin Boga živoga.

A Isus mu odgovori i reče: Blago tebi, Šimune Barjona, jer ti to nisu objavili tijelo i krv, nego Otac moj koji je na nebesima. A i ja tebi kažem: ti si Petar, i na ovoj stijeni sagradit ću Crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati. I dat ću ti ključeve kraljevstva nebeskoga: i što god svežeš na zemlji, bit će svezano na nebesima; i što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebesima.

Tada zapovjedi svojim učenicima da nikomu ne kazuju da je on Isus Krist. Otada poče Isus pokazivati svojim učenicima kako mu valja poći u Jeruzalem, i mnogo pretrpjeti od starješina, glavarova svećeničkih i pismoznanaca, i biti ubijen, i treći dan uskrsnuti.

Tada ga Petar uze na stranu te ga poče koriti govoreći: Bože sačuvaj, Gospodine; to se tebi nipošto neće dogoditi.

No on se okrenu i reče Petru: Odlazi od mene, Sotono! Ti si mi sablazan, jer ne misliš na ono što je Božje, nego na ono što je ljudsko. Matej 16,15–23.

Raspeće o trećem satu i Petrova poruka u gornjoj sobi usklađuju proročki prijelaz Crkve vojujuće, definirane kao Crkve s pšenicom i kukoljem, u Crkvu slavodobitnu. Crkva slavodobitna jest prvina pšenične žrtve prinosna Pedesetnice, a to je nedjeljni zakon. Kada kukolj i pšenica dosegnu zrelost, anđeli razdvajaju te dvije skupine. Kiša koja je počela rominjati 11. rujna uzrokuje da pšenica i kukolj donesu plod.

Razdoblje od šest sati predstavlja povijest exeterskog logorskog sastanka do 22. listopada 1844., Kristov svečani ulazak u Jeruzalem i ulazak kralja Davida u Jeruzalem s Kovčegom saveza. Deveti je sat također vrijeme večernje žrtve, oko 15 sati.

A ovo je ono što ćeš prinositi na žrtveniku: dva janjeta od godine dana, svaki dan bez prestanka. Jedno janje prinosit ćeš ujutro, a drugo janje prinosit ćeš navečer. Izlazak 29:38, 39.

Riječ prevedena kao „čak” ponekad se prikazuje kao „između večeri”. „Između večeri” govori o šestosatnom razdoblju između trećega i devetoga sata. Kristov saveznički tjedan predstavlja šestosatno razdoblje na križu, koje postaje alfa šestosatnog razdoblja na Pedesetnicu. Dva svjedoka u savezničkom tjednu, koji označuju razdoblje od šest sati, izravno su povezana ne samo s proročanstvom svetoga tjedna nego i sa simbolima pedesetničkoga razdoblja. Zatim, na završetku toga istog proročkog tjedna, Petar je pozvan u Cezareju o devetome satu. Činjenica da se unutar iste proročke strukture svetoga tjedna nalaze tri deveta sata, od kojih su dva omega-završeci jednoga šestosatnog razdoblja, koje je ujedno bilo i razdoblje između jutarnje i večernje žrtve, po proročkoj nužnosti zahtijeva da postoji treći sat kao alfa razdoblja koje je završilo kod Kornelijeva devetoga sata.

Dvije Cezareje, obje s Petrom kao središnjom osobom, prepoznaju Cezareju Filipovu kao treći čas. To šesteročasovno razdoblje započinje i završava Cezarejom, jer je svršetak oslikan početkom.

Pashalno janje trebalo je biti zaklano uvečer, što je deveti sat — kada je Krist umro.

I držat ćete ga do četrnaestoga dana istoga mjeseca; i sav zbor zajednice Izraelove zaklat će ga uvečer. Izlazak 12,6.

Čas molitve također je deveti sat, jer bijaše u vrijeme večernje žrtve.

Neka molitva moja bude iznesena pred tobom kao kad; i podizanje mojih ruku kao večernja žrtva. Psalmi 141,2.

U skladu s time da je večernja žrtva bila čas molitve, Ezra moli pri večernjoj žrtvi, dakle moli u deveti sat, kada je Petar u hramu, kada je Krist umro i kada je Korneliju bilo rečeno da pošalje po Petra.

A o večernjoj žrtvi ustadoh iz svoje potištenosti; i razderavši svoju haljinu i svoj plašt, padoh na koljena i raširih svoje ruke k Gospodu, Bogu svojemu. Ezra 9,5.

U svojoj molitvi Ezra se kaje nakon što je shvatio da su oni koji su izišli iz Babilona da ponovno sagrade hram i Jeruzalem sklopili brakove s pogankama.

A kad se Ezra pomolio i ispovjedio, plačući i bacivši se ničice pred Domom Božjim, skupi se k njemu iz Izraela veoma veliko mnoštvo ljudi i žena i djece, jer je narod veoma gorko plakao. Tada progovori Šekanija, sin Jehielov, jedan od sinova Elamovih, i reče Ezri: Iznevjerili smo Boga svojega i uzeli tuđinke iz naroda zemlje; ali još i sada ima nade za Izraela u ovoj stvari. Stoga sada sklopimo savez s Bogom svojim da otpustimo sve žene i ono što se od njih rodilo, prema savjetu gospodara mojega i onih koji dršću pred zapovijedju Boga našega; i neka bude po Zakonu. Ustani, jer ova stvar pripada tebi; i mi ćemo biti s tobom: budi hrabar i učini to.

Tada ustade Ezra te zakle glavare svećeničke, levite i sav Izrael da će postupiti prema ovoj riječi. I zakleše se. Potom Ezra ustade ispred Doma Božjega i ode u odaju Johanána, sina Elijašibova; i kad dođe onamo, ne jede kruha niti pije vode, jer je tugovao zbog prijestupa onih

koji bijahu odvedeni u sužanjstvo. I razglasiše po svoj Judi i Jeruzalemu svim sinovima sužanjstva da se saberu u Jeruzalemu; i da će svakomu tko ne dođe u roku od tri dana, prema odluci knezova i starješina, sva imovina biti oduzeta, a on sam bit će isključen iz zajednice onih koji bijahu odvedeni u sužanjstvo. Tada se svi ljudi Jude i Benjaminovi sabraše u Jeruzalem u roku od tri dana. Bio je deveti mjesec, dvadeseti dan u mjesecu; i sav narod sjedio je na trgu pred Domom Božjim, drhteći zbog te stvari i zbog velike kiše. Ezra 10:1–9.

Savez sto četrdeset i četiri tisuće prikazan je kao odvajanje od onih koji su uzeli tuđinske žene. To je odvajanje mudrih i ludih djevice, i događa se o devetom satu, što je Kristova smrt, Petar u hramu na Pedeseticu i Petrovo pozivanje u Cezareju na moru. Ezrino odvajanje također je čišćenje Levita po Glasniku Saveza u trećem poglavlju Malahije. To čišćenje u Malahiji prikazuje dva Kristova čišćenja hrama.

„Čisteći hram od svjetskih kupaca i prodavača, Isus je objavio svoje poslanje da očisti srce od nečistoće grijeha,—od zemaljskih želja, sebičnih požuda i zlih navika koje kvare dušu. Malahija 3,1–3 citirano.“ Čežnja vjekova, 161.

Ezri i onima koji stupaju u Savez rečeno je da „ustanu“, a Jošui je bilo rečeno da ustane nakon što su svi buntovnici pomrli tijekom razdoblja od trideset i osam godina. Bile su potrebne dvije godine da drevni Izrael padne na deseterostrukom ispitu, a trideset i osam godina poslije svi su buntovnici bili mrtvi i Bog im govori da ustanu.

Sada ustanite, rekoh ja, i prijedite preko potoka Zereda. I prijedismo preko potoka Zereda. A vrijeme u kojemu smo došli iz Kadeš-Barnee, dok ne prijedismo preko potoka Zereda, bilo je trideset i osam godina, dok sav naraštaj ratnika ne izumrije između tabora, kako im se Gospod zakleo. Ponovljeni zakon 2,13.14.

U Ivanu petom poglavlju Isus je izliječio nemoćnoga čovjeka koji je takav bio trideset i osam godina, i kada ga je izliječio, rekao mu je: „Ustani.“

Jer anđeo je u određeno vrijeme silazio u ribnjak i uzburkavao vodu; tko bi tada prvi, nakon uzburkavanja vode, ušao, ozdravio bi od bilo koje bolesti koju je imao. A ondje bijaše neki čovjek koji je bolovao trideset i osam godina. Kad ga Isus vidje gdje leži i dozna da je već dugo u tom stanju, reče mu: Hoćeš li ozdraviti?

Uznemogli čovjek mu odgovori: Gospodine, nemam nikoga da me, kad se voda uzburka, spusti u ribnjak; a dok ja dolazim, drugi silazi prije mene.

Isus mu reče: Ustani, uzmi svoju postelju i hodi. I čovjek odmah ozdravi, uze svoju postelju i prohod; i toga istog dana bijaše subota. Ivan 5:4–9.

Kod Ezrina prikaza saveza sto četrdeset i četiri tisuće, narod je trebao „ustati“. Godine 1838. Josiah Litch, istaknuti mileritski propovjednik, preorekao je kraj osmanske prevlasti oko 1840., a mileritska je poruka ustala, da bi potom bila osnažena točnim ispunjenjem 11. kolovoza 1840. Uzvišenje pobjedničke crkve uključuje predviđanje koje potiče Božji narod da ustane kada se savez uspostavi. U Ezrinu odvajanju od tuđinskih žena nalazimo Malahijino pročišćavanje levita, a također i dva Kristova čišćenja hrama, i svaka linija predočuje odvajanje pšenice od kukolja, koje

se ostvaruje kada Krist zauvijek ukloni grijeh iz srdaca sto četrdeset i četiri tisuće. Kristov deveti sat, i Petrova dva deveta sata zajedno s Ezrinom molitvom za očišćenje, podudaraju se sa zakonom o nedjelji, kada će kasna kiša biti izlivena bez mjere. U devetom poglavlju Daniela, Daniel prima odgovor na svoje molbe u vrijeme večernjeg prinosa, što je deveti sat.

Da, dok sam još govorio u molitvi, čovjek Gabriel, kojega bijah vidio u viđenju na početku, brzo doletje i dotače me oko vremena večernjeg prinosa. Daniel 9,21.

Obaviješteni smo da su viđenja dana Danielu uz velike rijeke Šinara sada u procesu ispunjenja i da trebamo razmotriti okolnosti u kojima su proročanstva bila dana.

„Svjetlost koju je Daniel primio od Boga dana je osobito za ove posljednje dane. Viđenja koja je vidio na obalama Ulaja i Hiddekelja, velikih rijeka Šinara, sada su u procesu ispunjenja, i svi prorečeni događaji uskoro će se zbiti.”

„Razmotrite okolnosti židovskoga naroda kad su dana Danielova proročanstva.“ Testimonies to Ministers, 113.

Svjetlo viđenja povezanih s rijekama Hiddekel i Ulaj predstavlja posljednjih šest poglavlja jedanaestoga poglavlja Daniela. U devetom poglavlju, predstavljenom rijekom Ulaj, Danielu se daje svjetlo o sedmom, osmom i devetom poglavlju. U desetom poglavlju, predstavljenom rijekom Hiddekel, Danielu se daje svjetlo o desetom, jedanaestom i dvanaestom poglavlju. Proročke informacije predstavljene su kako proročkim događajima prikazanim unutar tih poglavlja, tako i samim Danielom, jer valja uzeti u obzir okolnosti židovskoga naroda u vrijeme kada su proročanstva bila dana.

Ta razmatranja trebamo prenijeti na posljednje dane i uskladiti ih sa svjedočanstvima drugoga proroka. To znači da, baš kao što se Petar nalazi u Cezareji Filipovoj i također u Cezareji Primorskoj, Danijela Gabriel posjećuje u deveti sat u devetom poglavlju, a posjećuje ga i dvadeset i drugoga dana u desetom poglavlju. Svjetlo Ulaja i Hiddekela za posljednje dane otpećuje se Danijelu u deveti sat dvadeset i drugoga dana. To svjetlo predstavlja izlivanje kasne kiše bez mjere u vrijeme nedjeljnoga zakona.

Danielovo svjedočanstvo potpuno se otvara o devetome času, jer prepoznaje i vanjsku i unutarnju povijest onoga što „snalazi” Božji narod u posljednjim danima. Kada se to svjetlo objavi poganima, koje predstavlja Kornelije, oni će poslati po sto četrdeset i četiri tisuće; Božji će zakon biti ubijen nametanjem nedjelje, a Petar će prenijeti poruku hramu od kojega je Krist odstupio i koji je označio kao praznu kuću Židova. Petar se obraća poganima, a također i Sinedriju, dok Ezra moli za odvajanje, a Daniel posti i moli za svjetlo. Deveti čas na Pedesetnicu, pri Kristovoj smrti, pri Kornelijevu pozivu Petru i večernja žrtva — sve se to usklađuje s Ilijom na gori Karmelu.

Očito je da razdoblje od šest sati predstavlja razdoblje koje završava nedjeljnim zakonom, ali da ono započinje događajem koji je izravno povezan sa završetkom, kao što su to bile jutarnja i večernja žrtva. U Petrovu smislu, razdoblje od šest sati jest od Cezareje Filipove do Cezareje na moru. Na Pedesetnicu to je bilo od gornje sobe do hrama. Razdoblje koje je sjajna svjetlost postavljena na početku staze jest Ponoćni poklič, i to razdoblje doseže do nedjeljnoga zakona. Šest

sati, između večeri, predstavljaju Kristov trijumfalni ulazak u Jeruzalem, koji je pak predstavljao razdoblje od exeterskoga taborskog sastanka od 12. do 17. kolovoza 1844., koje je pokrenulo objavljivanje poruke što je svoj zaključak dosegla 22. listopada 1844. Exeter je Cezareja Filipova, a Cezareja na moru jest 22. listopada 1844. Početak je obilježen Cezarejom kao što je i svršetak.

Trijumfalni ulazak obilježen je prijeporom na početku i prijeporom na kraju. Prijepor u Exeteru bio je predstavljen lažnim bogoslužjem koje se odvijalo na prostoru u šatoru iz Watertowna. Dvije su poruke bile predstavljene tim dvama šatorima, a kada je Krist ušao u Jeruzalem, cjepidlačavi su se Židovi tužili na poruku koja se objavljivala dok je silazio s Maslinske gore, jašući u Jeruzalem na nedavno odriješenom magaretu. Prvi i posljednji prijepor označuju alfu i omegu toga razdoblja. U Exeteru razred iz Watertowna predstavlja razred djevica koje nisu imale ulja, i njima su vrata spasenja bila zatvorena. Na kraju toga razdoblja vrata u Svetinju bila su zatvorena, pružajući tako alfu i omegu tomu razdoblju. Ta alfa i omega usklađuje se s dvama prijeporima trijumfalnog ulaska, i Cezareja do Cezareje s Petrom.

U Cezareji Filipovoj, ime Šimuna Barjone mijenja se u Petar, u odlomku u kojemu je hvaljen kao glasnik nadahnuća, a zatim osuđen kao Sotona, zbog protivljenja poruci križa. Petar je simbol dviju skupina koje se razdvajaju porukom krštenja i križa, koja je poruka 11. rujna i nedjeljnoga zakona.

„Za svaki od staleža što ih predstavljaju farizej i carinik postoji pouka u povijesti apostola Petra. U svojim ranim učeničkim danima Petar je sebe smatrao snažnim. Poput farizeja, po vlastitoj procjeni nije bio ‘kao ostali ljudi’. Kad je Krist, uoči svoje izdaje, unaprijed upozorio svoje učenike: ‘Svi ćete se vi sablazniti o mene ove noći’, Petar je samouvjereno izjavio: ‘Ako se i svi sablazne, ja neću.’ Marko 14,27.29. Petar nije poznavao vlastitu pogibelj. Samopouzdanje ga je zavelo. Mislio je da je kadar odoljeti kušnji; ali za samo nekoliko kratkih sati došla je kušnja, i uz psovku i zaklinjanje zanijekao je svojega Gospodina.“ Christ’s Object Lessons, 152.

U deveti sat, koji je vrijeme večernjega prinosa, kao odgovor na Ilijinu molitvu, oganj je sišao i spalio prinos sa svrhom da Božji narod spozna da je Gospodin Bog. Na gori Karmelu simbolizirana su dva razreda: jedan razred koji tada spoznaje da je Gospodin Bog, i drugi, predstavljen Baalovim prorocima, koji su potom pobijeni.

I dogodi se, u vrijeme prinošenja večernje žrtve, da pristupi prorok Ilija i reče: Gospode, Bože Abrahamov, Izakov i Izraelov, neka se danas zna da si ti Bog u Izraelu i da sam ja tvoj sluga te da sam sve ovo učinio po tvojoj riječi. Usliši me, Gospode, usliši me, da ovaj narod spozna da si ti Gospod Bog i da si ponovno obratio njihovo srce.

Tada pade oganj Gospodnji te proguta paljenicu, i drva, i kamenje, i prah, i poliže vodu koja bijaše u jarku. A kad sav narod to vidje, padoše ničice i rekoše: Gospodin, on je Bog; Gospodin, on je Bog.

I Ilija im reče: Pohvatajte Baalove proroke; neka nijedan od njih ne umakne. I oni ih pohvataše; a Ilija ih odvede dolje do potoka Kišona i ondje ih pobi. 1. Kraljevima 18:36–40.

Večernja žrtva, Kristova smrt, Petar koji iscjeljuje hromoga čovjeka, Petar koji nosi poruku poganima, Daniel koji prima proročko svjetlo, Ilijina molitva na koju je odgovoreno ognjem, dok je Ezra u kostrijeti i pepelu, moleći za prijelaz Laodiceje u Filadelfiju, za prijelaz crkve vojničke u crkvu pobjedničku. Deveti je sat čas žrtve, čas uslišane molitve, čas kada nebo dotiče zemlju, most između suda i milosti, i zato Krist umire u deveti sat, jer je deveti sat žrtve otvorio evanđelje poganima, onima koji su sjedili u tami, ali će vidjeti veliku svjetlost kada se knjiga Danielova potpuno otvori pri nedjeljnom zakonu.

Pri Gideonovu prinosu u Sucima 6,21 Anđeo Gospodnji dotiče Gideonovo meso i prinos od beskvasnoga kruha svojim štapom, i oganj izlazi iz stijene da ga posve sažee. Oganj je potvrdio Božji poziv Gideonu i njegovo prihvaćanje znaka.

A on mu reče: Ako sam sada našao milost u tvojim očima, tada mi pokaži znak da ti govoriš sa mnom. Ne odlazi odavde, molim te, dok se ne vratim k tebi i ne iznesem svoj dar te ga ne stavim pred tebe. A on reče: Ostat ću dok se ne vratiš. I Gideon uđe, te pripravi jare i beskvasne kolače od efe brašna; meso stavi u košaru, a juhu ulije u lonac, pa mu to iznese pod hrast i prinese. I anđeo Božji reče mu: Uzmi meso i beskvasne kolače, te ih stavi na ovu stijenu, a juhu izlij. I on učini tako. Tada anđeo Gospodnji ispruži vrh štapa što bijaše u njegovoj ruci i dotače meso i beskvasne kolače; i oganj suknu iz stijene te sažee meso i beskvasne kolače. Potom anđeo Gospodnji iščeknu mu pred očima. A kad Gideon spozna da je to anđeo Gospodnji, Gideon reče: Jao, Gospodine Bože! jer sam vidio anđela Gospodnjega licem u lice. Suci 6,17–22.

Anđeo se ukazao Gideonu u prvom retku poglavlja i nazvao Gideona „silnim junakom“, a Gideon je zatražio znak kako bi potvrdio tu tvrdnju. Zatim Gideon moli anđela da pričekaj, a anđeo koji čeka u proročanstvu jest drugi anđeo. Nakon što je vrijeme čekanja završilo, Gideon prinosi žrtvu, a oganj proždire žrtvu. Gideon je na devetome satu, jer je Ilija bio večernja žrtva, a deveti sat jest nedjeljni zakon kada se usklađuju pentekostni ognjeni jezici. Gideon predstavlja skupinu koja vidi Gospodina licem u lice, što se dogodilo Danielu u desetom poglavlju. Kada je Gideon vidio kako oganj proždire žrtvu, tada je shvatio da je bio u ophođenju s Gospodinom, kojega je vidio licem u lice.

Gideon se budi za ovu stvarnost kada čudo ognja potvrđuje znak, a znak je bio Gideon, silni Božji čovjek, i vojska od 300 svećenika, koji su svi u svojim rukama držali Habakukovih 300 ploča. Znak, odnosno stijeg, jest sam Gideon i vojska od tri stotine, koja je ujedno i Ezekielova silna vojska — koja ustaje u trideset i sedmom poglavlju.

Kad je Prebivalište bilo posvećeno u Levitskom zakoniku 9,23.24, nakon Aronovih prvih prinosa kao velikoga svećenika, oganj izlazi ispred Gospodina i proždire paljenicu i pretilinu na žrtveniku. Narod kliče i pada ničice u strahopoštovanju. To se mora, redak po redak, podudarati s Ilijinim ognjem.

Ezrina molitva u deveti sat za odvajanje pšenice i kukolja, koja se zbiva u vrijeme nedjeljnoga zakona, tada se ispunjava kada se crkva ratnica preobražava u crkvu pobjednicu. Ona se mora uskladiti i s Gideonovim ognjem. Proždirući oganj nad Aronovom prvom žrtvom, koja je bila

prinesena nakon sedam dana posvećenja, osmoga dana, vratio se istoga dana i uništio Aronova dva opaka sina. Kada se Duh Sveti izlije bez mjere u deveti sat, u vrijeme nedjeljnoga zakona, doći će do razdvajanja dviju skupina svećenika, a crkva pobjednica započet će djelo predloženo bijelim konjem iz Efeza, koji izlazi pobjeđujući i da pobijedi. Pomazanje crkve pobjednice nalazi drugoga svjedoka u Salomonovu hramu.

Prilikom posvećenja Salomonova hrama u 2. Ljetopisa 7,1–3, nakon Salomonove molitve, oganj je sišao s neba i spalio paljenice i žrtve. Slava Gospodnja ispunila je hram, navodeći narod da se pokloni i objavi Božju dobrotu i Njegovo milosrđe koje traje dovijeka. U vrijeme nedjeljnoga zakona pobjedonosna Crkva uzdiže se iznad svih gora kao kruna i stijeg, prema Zahariji i Izaiji. Kada je oganj sišao prilikom Salomonova posvećenja hrama, hram se ispunio slavom Gospodnjom, što simbolizira da je zvuk sedme trube dovršio svoje djelo na Božjem narodu te upravo treba dovršiti to isto djelo na radnicima jedanaestoga sata. Sedma truba predstavlja pomirenje, sjedinjenje božanstva i čovječstva koje se zbiva dok Isus uzdiže svoje kraljevstvo slave. Taj oganj koji je sišao kod Mojsijeva Šatora od sastanka i Salomonova hrama bio je također oganj suda za Aronova sina, kao što je bio i za Davida.

Davidova žrtva na gumnu Araune/Ornana u 1. Ljetopisa 21:26, za vrijeme pošasti izazvane Davidovim popisom, bila je uslišana ognjem s neba na žrtveniku, što je označilo prihvaćanje i zaustavilo pošast. Pošast Laodiceje završava kada oganj siđe na Davidovu žrtvu da zaustavi pošast njegove ovisnosti o ljudskoj snazi i mudrosti. Prijelaz od ljudskoga k Božanskom ljudskom obilježen je kada je pomirenje izvršeno i kada je crkva uzdignuta kao stijeg. U tom trenutku, u skladu sa Salomonovim hramom, slava Gospodnja ispuni hram dok se božanstvo sjedinjuje s čovječtvom.

U sljedećem ćemo članku nastaviti naše razmatranje razdoblja Ponoćnog poklika, kako je prikazano trećim i devetim satom.

I nakon šest dana Isus uze Petra, Jakova i Ivana, brata njegova, te ih povede nasamo na visoku goru. I preobrazi se pred njima: lice mu zasja kao sunce, a haljine mu postadoše bijele kao svjetlost. I gle, ukazaše im se Mojsije i Ilija razgovarajući s njime.

Tada Petar odgovori i reče Isusu: Gospodine, dobro nam je ovdje biti; ako hoćeš, načinimo ovdje tri sjenice: jednu tebi, jednu Mojsiju i jednu Iliji. Dok je on još govorio, gle, svijetao ih oblak zasjeni; i gle, glas iz oblaka reče: Ovo je Sin moj ljubljani, u kojemu mi je sva milina; njega slušajte.

A kad to učenici čuše, padoše ničice i vrlo se uplašiše. I Isus pristupi, dotače ih i reče: Ustanite i ne bojte se.

I kad su podigli oči, ne vidješe nikoga osim samoga Isusa. A dok su silazili s gore, Isus im zapovjedi govoreći: Nikomu ne kazujte viđenje dok Sin Čovječji ne uskrsne od mrtvih. Matej 17,1–9.